

Arrest

nr. 285 340 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker op 19 februari 2020 had ingediend, onontvankelijk verklaard. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.02.2020 werd ingediend en op data van 08.07.2020, 09.10.2020 en 23.12.2021 werd geactualiseerd door :

D., M.[...]

*nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
geboren te Tripoli op (...)1994
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 09.06.2017 met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verliet hierop België en vroeg asiel in Duitsland op 27.06.2017. De overnamevraag van Duitsland werd door België geweigerd op 06.07.2017. Op 03.10.2018 komt betrokkene opnieuw naar België, Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.10.2018, wordt afgesloten op 04.12.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde asielaanvraag wordt afgesloten op 20.06.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk net geen drie maanden voor de eerste, twee jaar en twee maanden voor de tweede en één jaar en twee maanden voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij niet kan terugkeren naar Syrië (wat tevens bevestigd wordt in de beslissing van het CGVS dd. 22.11.2019 waarin expliciet vermeld wordt dat betrokkene niet mag teruggeleid worden naar Syrië) maar dat hij evenmin kan terugkeren naar Libië (het land waar hij beweert verbleven te hebben alvorens zijn komst naar België) omdat hij er niet meer over verblijfsrecht beschikt en evenmin over een familiaal netwerk. Betrokkene vreest voor zijn leven en voor discriminatie indien hij dient terug te keren naar Libië omwille van de burgeroorlog aldaar en omwille van zijn Syrische herkomst. Echter, we verwijzen naar de beslissingen van het CGVS dd. 04.02.2022 en 22.11.2019 (beiden bevestigd door de RVV) waaruit duidelijk blijkt dat hoewel betrokkene inderdaad over de Syrische nationaliteit beschikt en enige tijd in Libië verbleven heeft, er geen enkel geloof gehecht wordt aan zijn bewering dat hij voor zijn komst in België in Libië verbleef. Het CGVS vermeldt expliciet dat: "(...) kan u niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Syrische nationaliteit doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerdde plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België." (CGVS, dd. 22.11.2019, p. 4). Het CGVS hecht geen enkel geloof aan de beweerdde plaatsen van eerder verblijf van betrokkene voor zijn komst naar België. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen, die als volstrekt ongeloofwaardig bevonden werden, in het kader van huidige aanvraag 9bis, kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden. Betrokkene zelf draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn gebrek aan medewerking bij het CGVS waardoor zij in het ongewisse verkeren waar betrokkene verbleef voor zijn komst naar België en onder welke omstandigheden en om welke redenen hij Syrië verliet (CGVS, dd. 04.02.2022, p.4). Noch zijn Syrische nationaliteit noch zijn vermeend verblijf in Libië kunnen dan ook aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het louter voorleggen van twee foto's van ongeïdentificeerde grafstenen en een Arabisch document waarvan hij beweert dat het een overlijdensakte is (maar dat niet vergezeld is van een vertaling), zijn ruim onvoldoende om deze bevindingen om te buigen.

Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de herhaalde afwijzing van zijn asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet verplicht

wordt terug te keren naar Syrië of naar Libië aangezien de bevoegde Belgische ambassade zich in Beiroet, Libanon bevindt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd en dat hij hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zich beperkt tot het voorleggen van twee inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf (waarover hij geen uitsluitel geeft) of naar Libanon (waar zich de bevoegde Belgische ambassade bevindt) uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds drie jaar in Europa zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de Westerse samenleving en dat hij twee inschrijvingsbewijzen Nederlandse taallessen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd onder de vorm van een bijlage 13quinquies, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : D.
voornaam : M.
geboortedatum : (...)1994
geboorteplaats : Tripoli
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(12), 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/02/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

"Schending van:

- Artikel 9bis Vreemdelingenwet;
- Artikel 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hierboven aangehaalde wetsartikelen in hoofde van verweerder zijn meervoudig.

* * *

De weigeringsbeslissing van de DVZ stelt allereerst dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeker negatief werden afgewezen (zowel door het CGVS als bevestigd door de RvV). De behandelingsduur van de verzoeken om internationale bescherming was bovendien niet disproportioneel lang volgens de DVZ.

Daarnaast stelt de DVZ volgende motivering voorop:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij niet kan terugkeren naar Syrië (wat tevens bevestigd wordt in de beslissing van het CGVS dd. 22.11.2019 waarin expliciet vermeld wordt dat betrokkene niet mag teruggeleid worden naar Syrië) maar dat hij evenmin kan terugkeren naar Libië (het land waar hij beweert verbleven te hebben alvorens zijn komst naar België) omdat hij er niet meer over verblijfsrecht beschikt en evenmin over een familiaal netwerk. Betrokkene vrees voor zijn leven en voor discriminatie indien hij dient terug te keren naar Libië omwille van de burgeroorlog aldaar en omwille van zijn Syrische herkomst. Echter, we verwijzen naar de beslissingen van het CGVS dd. 04.02.2022 en 22.11.2019 (beiden bevestigd door de RvV) waaruit duidelijk blijkt dat hoewel betrokkene inderdaad over de Syrische nationaliteit beschikt en enige tijd in Libië verbleven heeft, er geen enkel geloof gehecht wordt aan zijn bewering dat hij voor zijn komst naar België in Libië verbleef. (...) Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Syrië of Libië aangezien de bevoegde Belgische ambassade zich in Beiroet, Libanon bevindt.” (stuk 1a)

Tot slot stelt de DVZ vast dat er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden vastgesteld hoofde van verzoeker.

Deze argumentatie is – in het licht van het voorliggende dossier – kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig, alsook strijdig met de (inter)nationale bepalingen ter bescherming van de fundamentele grondrechten.

Verzoeker is van Syrische nationaliteit en legde steeds zijn verschillende (zowel geldige als vervallen) paspoorten van bij het begin neer ter bevestiging hiervan. Dit wordt dan ook niet betwist door het CGVS:

“Het CGVS merkt tot slot op dat het CGVS niet betwist dat u over de Syrische nationaliteit beschikt (...)” (stuk 3a)

Dit wordt ook bevestigd in de meest recente weigeringsbeslissing van het CGVS dd. 04.02.2022 (stuk 3b). Bovendien wordt dit ook niet betwist door de DVZ (zie bovenstaande citaat uit de beslissing).

Het is dan ook volstrekt wereldvreemd en onzorgvuldig van het bestuur om op te merken dat “betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Syrië of Libië aangezien de bevoegde Belgische ambassade zich in Beiroet, Libanon bevindt” (stuk 1).

De DVZ is aldus van oordeel dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast omdat er geen “buitengewone omstandigheden” aanwezig zijn zoals vereist wordt in artikel 9bis, §1 Vw. Hierdoor zou artikel 9bis Vw. niet van toepassing zijn, maar wel artikel 9 Vw.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig, die louter en alleen al door de voorgelegde documenten, waaruit duidelijk de Syrische nationaliteit en geen enkele band met LIBANON blijkt, kunnen worden aangetoond.

Het is een vaststaand feit dat de bevoegde ambassade voor Syrische onderdanen zich in LIBANON (BEIROET) bevindt (stuk 4). Hier automatisch aan koppelen dat verzoeker hierdoor niet terug moet gaan naar SYRIË aangezien hij toch gewoon naar LIBANON moet gaan om zijn verblijfsaanvraag in te dienen is echter niet correct. Het is absoluut wereldvreemd dat het bestuur dit dermate simplistisch tracht voor te stellen.

Uit de voorgaanden (het verzoek om internationale bescherming en de feitelijke motivering van de aanvraag tot humanitaire regularisatie) blijkt duidelijk dat verzoeker geen enkele band heeft met LIBANON. Hij verbleef het grootste deel van zijn leven immers in LIBIË (zonder ooit de Libische nationaliteit noch permanent verblijfsrecht verworven te hebben) en heeft enkel de Syrische nationaliteit.

Aangezien verzoeker aldus onder geen enkele mogelijkheid de Libanese nationaliteit, noch verblijfsrecht in LIBANON, heeft, dient verzoeker een visum te verkrijgen alvorens hij naar LIBANON kan reizen. Hij valt daarnaast ook niet onder één van de uitzonderingscategorieën zoals vermeld op de website van de Libanese overheid (stuk 5b – artikel 11).

De DVZ suggereert aldus dat verzoeker een visum kan verkrijgen voor LIBANON om aldaar zijn aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen, en aldaar te verblijven in afwachting van de duur van de aanvraag (nl. op heden 1,5 jaar). Dit is absurd.

Eerst en vooral kan een onwettig verblijvende vreemdeling (in BELGIË) evident geen visum aanvragen bij de Libanese ambassade te BRUSSEL. Om een visum te kunnen aanvragen vanuit BELGIË geldt immers de vereiste van legaal verblijf in BELGIË (stuk 5a). Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor hij dit bewijs natuurlijk niet kan leveren. Ook de andere voorwaarden of documenten die moeten worden ingediend vereisen indirect het legaal verblijf (bewijs van werk, bankrekening...). Vanuit BELGIË kan aldus onmogelijk een visum aangevraagd worden voor LIBANON door verzoeker.

Bovendien bedraagt de maximale duur van een visum voor LIBANON 6 maanden (stuk 5c). De bevindingen van MYRIA (het Federaal Migratiecentrum) tonen aan dat de behandelingstermijn (reeds in 2019) gemiddeld oploopt tot langer dan een jaar (stuk 6). Het zou voor verzoeker praktisch onmogelijk zijn om langer dan een jaar, zonder de exacte duurtijd te kunnen weten, te verblijven in LIBANON.

Dit houdt aldus in de praktijk in dat het enige land van waaruit verzoeker een geldig visum om te kunnen reizen naar LIBANON kan aanvragen SYRIË is, aangezien hij enkel hier legaal naartoe kan reizen en er verblijven. En zelfs als men alsnog van oordeel zou zijn dat verzoeker vanuit BELGIË een visum zou kunnen verkrijgen (en aldus voor de aanvraag hiervan niet terug zou moeten keren naar SYRIË) (quod non) dan stelt zich ook een probleem gedurende de duurtijd van de aanvraag, aangezien hij nooit een visum voor zo'n lange duurtijd zal kunnen verkrijgen. De enige mogelijkheid is dan opnieuw dat hij in SYRIË zou verblijven gedurende de looptijd van de aanvraag.

De facto houdt deze beslissing een indirecte verplichting om terug te keren naar SYRIË in (zelfs nog los van het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten aan werd toegevoegd). Deze beslissing van de DVZ gaat in tegen het verbod op non-refoulement zoals o.a. verrat ligt in artikel 19 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie en schendt hiermee ook artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan immers niet terug naar SYRIË aangezien een terugkeer naar dit land zou resulteren in onmenselijke en/of vernederende behandelingen. Dit werd ook uitdrukkelijk bevestigd in de weigeringsbeslissing van het CGVS dd. 22.11.2019:

"Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Syrië mag teruggestuurd worden." (stuk 3a)

Rapporten van internationale organisaties bevestigen nog steeds de enorm slechte veiligheids- en humanitaire situatie in SYRIË. Er vinden nog steeds zeer veel willekeurige aanslagen plaats op de burgerbevolking:

"In September 2021, the UN released its first casualty figure since 2014, stating that it had identified 350 209 individuals killed between March 2011 and March 2021. This figure included 27 126 children. Of the overall fatality number, 143 350 or 40.9 % were identified as civilian deaths. Currently, most international experts state that the number of overall fatalities in Syria since the war broke out in 2011 is somewhere around 500 000 or higher, but indicate that these are very rough estimates. According to SOHR, the overall death toll reached 606 000 between March 2011 and May 2021, of which the organisation itself had documented about 495 000 fatalities. SOHR recorded 3 746 fatalities during the year 2021, among them 1 505 civilians, which represents the lowest annual death toll recorded since the beginning of the conflict in 2011."

(EUAA, "Syria: Security situation", september 2022, via https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_syria_security_situation_20220915.pdf)

Daarnaast hebben terugkerende vluchtelingen nog meer het risico om vervolgd te worden. Human Rights Watch rapporteerde hierover:

"Syrian refugees who voluntarily returned to Syria between 2017 and 2021 from Lebanon and Jordan faced grave human rights abuses and persecution at the hands of Syrian government and affiliated militias, including torture, extra-judicial killings, and kidnappings."

(HRW, "Our Lives Are Like Death" Syrian Refugee Returns from Lebanon and Jordan", oktober 2021, via https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2021/10/syria1021_web.pdf)

Reizen naar SYRIË wordt dan ook ten stelligste afgeraden door de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 7). Burgers lopen op heden immers het reëel risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Deze schrijnende situatie wordt ook bevestigd door andere objectieve bronnen:

- Security Council Report, "October 2022 Monthly Forecast", 2 oktober 2022, via <https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2022-10/syria-48.php>;*
- Amnesty International, "Syria: Former refugees tortured, raped, disappeared after returning home", 7 september 2022, via <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2021/09/syria-former-refugees-tortured-raped-disappeared-after-returning-home/>;*
- ...*

Het is aldus prima facie duidelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij terugkeer naar SYRIË. De DVZ houdt echter op geen enkele manier rekening met de huidige veiligheids- en socio-economische situatie in SYRIË.

Het is om die reden dat ook door het CGVS uitdrukkelijk werd aangehaald: "Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Syrië mag teruggestuurd worden." De onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ oordeelt echter dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond opdat de aanvraag in BELGIË zou kunnen worden ingediend. Hierdoor is verzoeker genoodzaakt om terug te keren naar SYRIË om een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen, wat een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie uitmaakt.

Het bestuur gaat hier zeer lichtzinnig over de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn in hoofde van verzoeker en stelt zelfs dat hij gewoon naar LIBANON zou kunnen reizen om de aanvraag in te dienen. De DVZ schendt hiermee, naast artikel 9bis Vw., artikel 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 EVRM ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Kortom, de in de bestreden beslissing opgenomen motivering vanwege verweerder kan de weigering van de aanvraag tot humanitaire regularisatie (overeenkomstig artikel 9bis Vw.) onmogelijk correct en ernstig ondersteunen wegens schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, alsook wegens schending van de relevante bepalingen van het Europees Handvest en het EHRM zoals hierboven uiteengezet.

Het middel is aldus gegrond. De verbreking van deze 9bis-weigering (stuk 1a) dringt zich dan ook op."

2.1.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de

wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker had als buitengewone omstandigheid aangevoerd dat hij niet kan terugkeren naar Syrië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft en naar hetwelk hij volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet mag teruggeleid worden en evenmin kan terugkeren naar Libië, het land waar hij beweert verbleven te hebben alvorens zijn komst naar België, omwille van de burgeroorlog aldaar, de vrees voor zijn leven en discriminatie en omdat hij er niet meer over verblijfsrecht beschikt en evenmin over een familiaal netwerk. In de bestreden beslissing wordt daarover gesteld dat uit de beslissingen van het CGVS van 22 november 2019 en 4 februari 2022 is gebleken dat er geen enkel geloof wordt gehecht aan de beweerdde plaatsen van eerder verblijf van betrokkene voor zijn komst naar België. Vervolgens wordt gesteld:

“Het louter herhalen van dezelfde verklaringen, die als volstrekt ongeloofwaardig bevonden werden, in het kader van huidige aanvraag 9bis, kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden. Betrokkene zelf draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn gebrek aan medewerking bij het CGVS waardoor zij in het ongewisse verkeren waar betrokkene verbleef voor zijn komst naar België en onder welke omstandigheden en om welke redenen hij Syrië verliet (CGVS, dd. 04.0.2022, p.4). Noch zijn Syrische nationaliteit noch zijn vermeend verblijf in Libië kunnen dan ook aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het louter voorleggen van twee foto’s van ongeïdentificeerde grafstenen en een Arabisch document waarvan hij beweert dat het een overlijdensakte is (maar dat niet vergezeld is van een vertaling), zijn ruim onvoldoende om deze bevindingen om te buigen.

Bovendien kan het indienen van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de herhaalde afwijzing van zijn asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Syrië of naar Libië aangezien de bevoegde Belgische ambassade zich in Beiroet, Libanon bevindt.”

De Raad wijst erop dat in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat verzoeker door zijn gebrek aan medewerking verhindert een correct zicht te krijgen op zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België. In het bijzonder werd erop gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zelf nooit in Syrië heeft gewoond en dat geen enkel geloof kan worden aan zijn bewering zijn ganse leven samen met zijn gezin in Libië te hebben verbleven.

In het arrest nr. 245 355 van 1 december 2020 , inzake het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing van het CGVS van 22 november 2019 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd stelde de Raad het als volgt:

“Immers, gelet op verzoekers volstrekt ongeloofwaardige verklaringen en het in zijn hoofde vastgestelde gebrek aan medewerking, kan niet worden bepaald of verzoeker mogelijks een andere nationaliteit heeft (bekomen), noch of hij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor hem als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Verzoeker maakt aldus door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.”

In het arrest nr. 274 147 van 16 juni 2022, inzake het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de beslissing van het CGVS van 4 februari 2022 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker weliswaar zijn Syrische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, maar dat hij het door zijn houding onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteit(en), alsook op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welk(e) land(en) een eventuele nood aan bescherming dient beoordeeld te worden. De commissaris-generaal preciseert dat, gelet op het in verzoekers hoofde vastgestelde gebrek aan medewerking, niet kan worden bepaald of hij mogelijks een andere nationaliteit heeft (bekomen), noch of hij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste

land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de EU dan wel of een derde land voor hem als veilig in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker, door zijn eigen toedoen, elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming nog steeds onmogelijk maakt.

[...]

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Syrische nationaliteit bezit. In deze beslissing wordt evenwel terecht opgemerkt: “Hoewel het CGVS acht dat u uw Syrische nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, ben tu er nog steeds niet in geslaagd om aan te tonen dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa begin 2017 in Libië heeft gewoond.” Verzoeker betwist alleszins op geen enkele wijze de motivering van de commissaris-generaal, dat uit het paspoort hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker over de Syrische nationaliteit beschikt, maar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt waar hij zijn ganse leven voor zijn komst naar Europa heeft gewoond.

[...]

Waar hij stelt dat zijn Syrische nationaliteit, waar niet aan getwijfeld wordt, voldoende is om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, gaat verzoeker eraan voorbij dat gelet op voorgaande de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker het onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteiten alsook op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn komst naar België en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welke landen een eventuele nood aan bescherming beoordeeld moet worden. Waar hij zijn bewering nog tracht te steunen door te verwijzen naar arresten van de Raad, waarin volgens hem geoordeeld werd dat het feit dat door de verzoeker niet alle informatie omtrent zijn recent verblijf voor zijn vertrek gegeven werd, er niet aan in de weg kan staan dat een degelijk onderzoek naar mogelijke schade bij terugkeer in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient gevoerd te worden, merkt de Raad op dat nog losgezien van het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben, verzoeker niet in concreto aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Immers, in de zaken die aanleiding gaven tot arrest nr. 192 248 (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) en arrest nr. 206 172 (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) werd, in tegenstelling tot in casu, geenszins geoordeeld dat de respectievelijke verzoekers de commissaris-generaal verhinderden om zicht te krijgen op hun mogelijke nationaliteiten of mogelijke bescherming die elders werd verkregen.

De Raad benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Door zijn gebrekkige medewerking verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoeker, wiens nationaliteit overigens zowel naar het oordeel van de commissaris-generaal als naar het oordeel van de Raad niet buiten twijfel vaststaat, voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij dit land verliet. Door slechts voor te houden in zijn verzoekschrift dat hij niet gehouden kan zijn tot het onmogelijke, doet hij aan voorgaande vaststelling hoegenaamd geen afbreuk. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.”

Zo blijkt dat verzoeker het dus niet alleen onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België, maar het evenzeer onmogelijk heeft gemaakt om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteiten en daadwerkelijke verblijfsstatus. Met andere woorden, zelfs indien zijn Syrische nationaliteit niet wordt betwist, wordt niet uitgesloten dat verzoeker ook nog een andere nationaliteit zou hebben of een verblijfsrecht in een ander land dan Syrië of Libië. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat “noch zijn Syrische nationaliteit, noch zijn vermeend verblijf in Libië kunnen [...] aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”, en dat het louter voorleggen van twee foto's van ongeïdentificeerde grafstenen en een Arabisch document waarvan verzoeker beweert dat het een overlijdensakte is (maar dat niet vergezeld is van een vertaling), ruim onvoldoende zijn om deze bevindingen om te buigen. Verzoeker laat deze motivering volledig ongemoeid, terwijl die in casu als determinerend moet worden beschouwd voor wat betreft zijn bewering dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij noch naar Syrië, noch naar Libië zou kunnen terugkeren. Zoals dat ook reeds wordt aangegeven in de bestreden beslissing door het gebruik van het

woord “volledigheidshalve”, is de opmerking dat *“betrokkene niet verplicht wordt terug te keren naar Syrië of naar Libië aangezien de bevoegde Belgische ambassade zich in Beiroet, Libanon bevindt.”* overtuigend. De hele argumentatie die verzoeker dus opzet omtrent het feit dat hij onmogelijk naar Libanon kan gaan om daar de beslissing over zijn aanvraag af te wachten omdat dat hem uiteindelijk zou dwingen om in Syrië te verblijven gedurende de behandelingsperiode, wat een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel, kan niet leiden tot een andere beoordeling van verzoekers argument dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt omdat hij niet terug zou kunnen naar Syrië of Libië. Immers, de bewijslast ligt bij verzoeker en hij maakt het onmogelijk om een zicht te krijgen op zijn mogelijke andere nationaliteiten alsook op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst voor zijn komst naar België, zodat hij niet aantoont dat Syrië of Libië de enige terugkeeropties zouden zijn voor hem.

Verzoeker laat de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, zodat de voorgaande vaststelling volstaat om het middel af te wijzen. De eerste bestreden beslissing blijft onverminderd overeind.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

“Schending van:

- Artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Artikel 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- *juncto* de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Wat betreft de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst verzoeker naar hetgeen hieromtrent reeds hierboven werd uiteengezet op blz. 3, hetgeen onder dit middels als integraal hernomen wordt aanzien.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, alsook het beginsel van non-refoulement:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees steeds meermaals op deze verplichting om een individueel onderzoek te voeren (aangezien artikel 74/13 Vw. een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG). Zo stelt de RvV in haar arrest van 6 mei 2022 nr 272.370:

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten

dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie (HvJ 11 december 2014, C249/13) legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55)."

(RvV nr. 272.370 van 6 mei 2022, in de zaak RvV X / II, p. 8)

In de Vreemdelingenwet werden daarnaast de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

(RvV nr. 96.569 van 4 februari 2013)

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM."

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

"De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen."

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Aangezien verzoeker enkel de Syrische nationaliteit heeft en de bijlage 13quinquies ook geen andere terugkeermogelijkheden bevat, houdt dit bevel om het grondgebied te verlaten een verplichte terugkeer naar SYRIË in "binnen 30 (dertig) dagen" (stuk 1b). Voor het nemen van deze beslissing ging geen individueel onderzoek (overeenkomstig de verplichtingen uit de terugkeerrichtlijn) vooraf.

De rechtspraak van het EHRM dient in rekening te worden gebracht om te oordelen of verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Het EHRM oordeelde hierover reeds dat, om het bestaan van onmenselijke en/of vernederende behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Verzoeker heeft een reële vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar SYRIË. De veiligheids- en socio-economische situatie in SYRIË is immers nog steeds zeer ernstig en precair (zie supra). De DVZ hield hier in haar beslissing absoluut geen rekening mee en onderzocht dit niet.

Dit wordt bovendien ook bevestigd door het CGVS in het specifieke geval van verzoeker in haar beslissing dd. 22.11.2019:

“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet naar Syrië mag teruggestuurd worden.” (stuk 3a)

Het CGVS geeft aldus aan dat de DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren zonder het non-refoulementbeginsel te schenden. Dat de DVZ dit alsnog doet getuigt van een manifeste onzorgvuldigheid en onredelijkheid.

Het is dan ook volstrekt onzorgvuldig en onredelijk van de DVZ om alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoeker, terwijl SYRIË het enige land is waar verzoeker naar terug kan keren. Het bestuur schendt hiermee haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht, alsook artikel 3 EVRM en artikel 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is daarnaast dus volstrekt onuitvoerbaar, aangezien verzoeker niet (gedwongen) kan worden teruggestuurd naar SYRIË rekeninghoudend met het verbod op non-refoulement.

Gelet op het bovenstaande is ook het tweede middel gegrond.”

2.2.2. Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, 6°).

Verzoeker verwijst naar artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet en betoogt in essentie dat, aangezien hij enkel de Syrische nationaliteit heeft en de bijlage 13quinquies geen andere terugkeermogelijkheden bevat, het bevel een verplichte terugkeer inhoudt naar Syrië.

Artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet definieert de “terugkeer” als volgt:

“5° terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;”

Uit deze bepaling blijkt dus niet dat de betrokken vreemdeling moet terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt het volgende gesteld:

“Op 04/02/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 16/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.”

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Met andere woorden: het onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming en, na beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ter zake werd geoordeeld dat verzoeker, door zijn gebrek aan medewerking, zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Daaruit volgt dat evenmin kan worden vastgesteld dat er een reëel risico bestaat op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds is gebleken uit het eerste middel, heeft het gebrek aan medewerking van verzoeker in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die hij indiende, en het feit dat hij in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen elementen heeft bijgebracht die daar anders over zouden doen denken, ertoe geleid dat het bestuur geen zicht heeft op zijn reële verblijfssituatie/status voor zijn komst naar België, en evenmin op zijn mogelijke nationaliteiten. Met andere woorden, zelfs indien zijn Syrische nationaliteit niet wordt betwist, wordt niet uitgesloten dat verzoeker ook nog een andere nationaliteit zou hebben of een verblijfsrecht in een ander land dan Syrië of Libië.

Gelet op de onderzoeken die reeds plaatsvonden, voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, moest niet bijkomend worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of het non-refoulementbeginsel.

Het enkele feit dat op het bevel wordt vermeld dat verzoeker de Syrische nationaliteit heeft en dat het geen andere terugkeermogelijkheden bevat, houdt niet in dat hij naar Syrië moet terugkeren. Integendeel: zoals verzoeker terecht stelt heeft de CGVS er uitdrukkelijk op gewezen dat hij niet naar Syrië kan terugkeren. Daargelaten de vraag of de andere terugkeermogelijkheden zoals voorzien in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk moeten worden vermeld, kan thans alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker daaraan zelf in de weg staat doordat hij geen transparantie verleent over zijn reële verblijfssituatie/status voor zijn komst naar België, en evenmin op zijn mogelijke nationaliteiten. Verzoeker, in wiens hoofde geen gedwongen verwijderingsmaatregel werd genomen, zal zelf moeten beoordelen naar welk land hij zich kan begeven. In die optiek gaat zijn argument dat het bevel om het grondgebied te verlaten volstrekt onuitvoerbaar is, omdat hij niet gedwongen kan worden teruggestuurd naar Syrië, niet op. De thans bestreden beslissing beoogt de vrijwillige terugkeer van verzoeker binnen de hem toegekende termijn en is dus wel degelijk uitvoerbaar.

2.2.3. Het tweede middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS